

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
Comitetului de redacție.
Aleserile tipografiei „Astra” T. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA
1838
GHILBARIȚIU ȘI SFINȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

Onor.
991
Biblioteca Universității
SIBIU
406

Nr. 40 Inreg. Trib. Brașov S. II No. 6. II. 71/942

Sâmbătă 29 Mai 1943

Fire rupte

de V. Branisce

Puterea credinței și dârzenia colțuroasă ca munții, ce ne-au adăpostit veacuri de-a rândul, au dat poporului român tăria să renască din propria cenușă, căci cenușa s'a ales din toate așezările sale din trecut!

Dacă în Transilvania poporul încătușat de mâni și de picioare ducea o luptă surdă de afirmare a drepturilor sale, în răsărit s'au îngrijit hoardele năvălitoare să frângă orice elan, să nimizească orice așezare. Nori grei acopereau firmamentul românesc. Printre furtuni se iveau înseninări trecătoare. Și cum răsărea soarele, cum se lumina cerul, apăreau ca din pământ așezări înfloritoare.

Într'un răstimp scurt se realizau opere de cultură, care aiurea ar fi avut nevoie de o evoluție îndelungată. În fiecare secol poporul, român a avut personalități strălucitoare, în fiecare secol s'au obținut realizări, pentru ca ele să fie doborâte la pământ de un uragan necruțător. Din tot ce a fost rămăneea doar un pumn de cenușă, un morman de ruine.

Popoarele apusene păstrează ca într'un sanctuar realizările altor veacuri. Manuscrise conservate în condiții minunate le reamintesc slova trecutului. Clădiri multisekulare le străjuiesc orașele.

La noi? Doar umedele chilii mănăstirești ne-au păstrat strădanii de altădată. Din fiecare epocă ni s'au păstrat doar frânturi. Pentru că noi trebuie să știm un lucru: poporul nostru a realizat și mult și bine. Dar realizările ne-au fost duse de vânt... Palatele domnești dărâmate, bibliotecile risipite, ctitorile jefuite. Doar bisericile au rămas în parte neatins.

Pentru ca să știm ce am avut, pentru ca să ne cunoaștem trecutul, trebuie să scormonim bibliotecile străine, să cercetăm relațiunile celor ce călătorind prin țara noastră au rămas uimiți de cele văzute.

Este semnificativ felul cum, arhidiaconul Paul de Alep, — care a însoțit pe patriarhul arab Macarie într'o călătorie la curtea lui Matei Basarab — ne descrie într'o carte palatul părintesc dela Fierești al Elnei Năsturel, soția Domnului.

Iată ce ne spune despre acest palat, „care nu are egal în lume, afară numai poate în țara Frâncilor”: „Clădirea are trei caturi și e atât de frumoasă încât împrăstie toate grijile sufletului. Ar fi zadarnic să încerc o descriere a interiorului admirabil aranjat în apartament”. Astfel aflăm că e lucrat din marmoră adusă din Turcia, că are bolți de platră și pardoseli ce provoacă admirația privitorilor.

Toate aceste realizări ale trecutului sunt doborâte astăzi de același vânt vrăjmaș, care ne-a silit mereu să înnoadă un fir rupt năprasnic. Iar în zilele noastre ni s'au dărâmat alte așezări, ni s'a frânt țărâși pământ și suflet. Strădania noastră ne îndeamnă din nou să prindem firele rupte și să le înnoadă ca altădată.

Prezentări

de Ion Bozdog

Depinde de firea individului sau a neamurilor felul de a se prezenta pe sine și pe alții în fața lumii.

Unii, cinstiți în toate gândurile și faptele lor, mai respectuoși de bunul nume și avutul altora decât de al lor propriu. Răbdurii din fire, mai curând lasă ceva din drepturile proprii decât să prescurteze pe alții, mai curând se fac a nu vedea și a nu auzi vorbe de ocară rostite la adresa lor, decât să încerce să le iasă în cap la toate, știricind mereu cine și ce a spus despre ei. Iartă și se mângâie cu gândul că poate cel nesocotit văzându-le atitudinea, se va cuminti, va îndrepta răul și se va restabili între ei buna vecinătate.

Deși îl știe pe bărfitorul său, nu-l răsplătește cu aceeași măsură. Dimpotrivă, îl ajută, îi face anumite servicii, ba uneori are pentru el chiar vorbe bune, ori, în cazul cel mai rău își înneacă supărarea și tace.

Atari oameni despre sine n'au nimic de spus. Așteaptă ca lumea să-i judece după faptele ce le săvârșesc.

Alții, firi bolnave, nu pot scoate o vorbă bună despre nimeni. Când nu cufundă pe cineva sub greutatea răutății, au cel puțin în priviri și gesturi expresiuni de desconsiderare față de vecinii sau prietenii lor.

Lăudaroși din fire: tot ce e bun pornește dela ei, tot ce e faptă de vrednicie au săvârșit-o ei. Nu poți aduce vorba de trecut sau prezent ca să nu fie numai decât un titlu de mândrie al lor, prilejuri în care s'au veri-

fiat virtuțile strămoșilor, fapte în care s'a distins bărbații neamului lor.

Când e vorba de progresul și înaintarea de azi, pe orice teren, originea tuturor progreselor se găsește nesmintit în comoara de înțelepciune și experiență a acestora.

Dacă aduci vorba de prietenie și ținerea cuvântului dat, apoi principiile lui Seneca și ale lui Cicero sunt teorii goale, simple recomandări față cu contractele de sânge prin care s'au început în lume adevăratele prietenii și frății.

Dacă ai face vreo aluzie la even-tualele calcări de cuvânt ori chiar trădări încreștate de memoria oamenilor: sunt gata cu o sută și o mie de argumente și justificări, care îi pun în lumină de adevărați eroi, când schimbarea de atitudine devine o necesitate de cinste istorică.

Lăudăroșia acestora, care face din oameni simpli adevărați maimuțoi, ce caută și se împodobesc cu tot ce e lucitor și strigător ca culoare, împinge pe cei cu această fire bolnavă să mintă și să ponegrească pe alții, pe toate căile și cu toate mijloacele. Minciuna devine a doua și adevărata lor natură. Un neadevăr îl repetă până la obsesiune, așa că după un timp este convins și el, că a umblat sau s'a așezat el sau strămoșii săi pe locuri și în timpuri, când toate semnele și dovezile altora îi adevăresc că nici el, nici strămoșii lui nu existau pe acele locuri. Ba — vorba lui Caragiale — intrând la idee, trece la ipohondrie și atâta o repetă până își face din vorba

goală titlu de mândrie și de drept istoric.

Contra tuturor scornește vorbe și ticluște mărturii, prin care căarcă să convingă și pe alții, dar chiar fpe cel vizat că el nu există, sau dacă există: așezarea lui, felul de traiu, umbietul, privirea și vorba îi sunt altele decât le simte el.

Pentru așa ceva nu se dă înlă-turi dela niciun sacrificiu și osteneală. Ți face poze și-ți inventează poveste nouă de vieată și de traiu și ți le bate la cap ție și alor tăi fără încetare, zi și noapte, până reușește să zăpăcească pe cei din jur. Uneori cad victime chiar din căsenii tăi.

Față de aceste firi nu ajunge să ne apărăm numai cu însușirile și virtuțile noastre alese. Nu-i suficient nici să nu-l bagi în seamă sau să-i lași în plata Domnului — cum spune omul de treabă, ci trebuie folosite mijloacele de desarmare față de ei.

Vorba zboară și se uită, mai prinde și mai dă și greș, mai ales când lumea te cunoaște din fapte adevărate așa cum ești. Dar când ești prezentat și în scris și încă în mii și mii de volume și timp de zeci și sute de ani pe aceeași coardă și în aceeași lumină, nu mai ajunge cu disprețul sau compătimirea nebulului, ci trebuie pus la punct pe toate căile.

Aceste firi bolnave trec apoi dela vorbe și la fapte tot atât de detestabile: cum este furtul, jaful, schingiuirile și omorul.

Înțeleg acum bine grija acelei mame care-și prinsese odorul cu o minciună nevinovată, cu câtă dragoste și bună-tate se uita în ochii lui, il netezia pe față și-i spunea: să nu mai faci asta, că-i urit și cine minte și fură.

Aceasta însă este firea și caracterul neamului nostru.

FOILETONUL
GAZETEI TRANSILVANIEI

In Mai, când înfloresc
lalele...

In Mai, când înfloresc lalele,
Să nu mă chemi la Tine, Doamne,
Lungește firul vieții mele
Către sfârșitul unei toamne.

Când bruma și-a turnat leșia
Pe dalii și pe crizanteme,
Trimite-Ți Tu atunci solia
In lumea păcii să mă cheme.

Atunci pleca-voi împăcată
In lunga noapte de hodină,
Cum pleacă frunza scuturată
Ce vântul o aruncă 'n tină.

Ecat. Pitiș

BRAȘOVUL DE ALTĂDATĂ

Maialurile de odinioară

— Nenea Costi Sofir, marele maestru al „Romanei”

de Ion Gherghel

III.

In al treilea deceniu al veacului nostru „Romana” își face intrarea triumfală în sala „Colegiului Academic” dela Cluj, la balurile organizate de Societatea Brașovenilor, după ce fermecase pe spectatori, în aer liber, pe arena improvizată an de an în Stejeriș.

Care Brașovean (mai ales vulpoi

și vulpițele) nu va suspina aducându-și aminte de probele de „Romană” din sala de gimnastică a liceului comercial din strada Șaguna sau de cele ținute la liceul „Gh. Barițiu”.

După probe — dacă ele reușeau excepțional de bine și dacă tineretul se prezenta punctual, — nenea Costi radia de fericire și nu uita să-și invite

INSTANTANEE

Ursarii

Inainte cu vreo luna de zile un cântec monoton însoțit de-o hărmălaie de glasuri copilărești m'a chemat la fe-reastră. Erau ursarii. Trei țigani voinici, cu tamburine în mâni, târau prin praful uliții urși lor, oprindu-se la fiecare geam și îndemnând bietele dobitoace chinute să joace. Mă uitam la animalul pe care o întâmplare rea l-a aruncat în mâinile acestor oameni. Era de plâns. Cu gura legată într'un fel de botniță făcută din piele, ce abia îi îngăduia să respire, o curea puternică în jurul gâtului de care era prins lanțul și pe urmă câteva funte mici de panglică roșie, probabil să nu se deoache. Un lucru lipsea, fusese înlocuit cu botnița: belciugul. Această groaznică unealtă de tortură a bieților urși captivi a desființat-o înainte cu vreo doi ani Societatea protecției animalelor. Și la noi se face câte un pas în domeniul acesta, dar numai la lungi intervale.

Cel trei urși, însoțiți de faraonii lor, se opriră pe rând și'n fața geamului meu. Cel dintâiu, un urs mare, fie din cauza maturității, sau poate chiar a bătrâneții lui, n'avea chef să joace. Tamburina suna, se văta țiganul în cântecul lui jalnic, dar ursul pace. Abia când răcnii dada la el odată tare și ridică bâta de corn în sus, făcu și ursul „copăcel” pe picioarele dinapoi săltându-se de două ori, abia vizibil, și se lăsă din nou pe patru labe cu capul mare atârnat spre pământ. Amenințarea bâtei se repetă, dar dihania scoase numai un răget fioros, fără să se ridice. L-am rugat pe stăpân să-i dea pace, ceea ce omul făcu bucuros. „E obosit, doamnă”, îmi spuse. L-am văzut depăr-tându-se. Ochii de fiară, singurii ce păstrează totdeauna pecetea sălbătăciei animalului domestic, acești ochi priveau cu sfială într'o parte și'n alta, îngroziiți de țipetele copților ce făceau o gălăgie de infern ținându-se după ei. Ajunseră la altă poartă. Aici fu nevoit țiganul să împrumute toiagul său ca să se sprijine ursul în el în timp ce se sălta iară odată sau de două ori. Mă uitam la blana lui. Pe alocuri n'avea niciun fir de păr. Părea roasă de molii.

Un ursuleț mic, cel din urmă din ceată, în timpul jocului observă cum un copil îi asvârli o bucățică de pâne. Toată vremea ochii animalului se fixară fără întrerupere asupra acestei fărâmi de hrană, cu teama de-a nu i-o smulge cineva. Apoi terminând punctul său din program se rezezi lacom s'o înghită.

Intr'o zi am citit în ziare că so-cietatea vânătorilor a intervenit pentru desființarea acestui soi barbar de câștig.

dansatorii și mai ales dansatoarele la o gustărică la „Ursus”, la „Brânzaș” și uneori chiar la „Bufnița”. De cele mai multe ori îi muștrulua însă aspru pe svăpăiații „vulpoi”. Nu putea să se împace nenea Costi cu stilul de viață practicat de tinerii de după războiu. Prea exuberanți, prea egoiști, prea gă-lăgioși, prea puțin atenți și nu destul de delicați față de sexul frumos, ne-neea Costi îi brutulua aproape după fiecare probă de „Romană”. Dar ni-meni nu se supăra, fiindcă în adâncul sufletului său fiecare „vulpoi” simțea că nenea Costi Sotir are perfectă drep-tate. Mulți dintre ei își luau la inimă cele spuse și astfel se observa, pe ne-simțite, la sfârșitul probelor, o armoni-oasă colaborare între conducător și conduși, o disciplină interioară pornită din convingerea că prestigiul de Bra-șovean e vrednic să fie apreciat în cercuri cât mai largi. Și astfel, după o trudă de săptămâni, uneori chiar de luni de zile, șef-aranjorul permanent și marele maestru al dansului românesc

Spicuirii

din dicționarul greșellor noastre de limbă

de Ax. Banciu

LII.

Democrațiile — se spune — și-au trăit traiul și și-au păpat mălaiul. Că este așa sau ba, vor verifica-o conse-cințele actualului războiu. Asta, în poli-tică, în organizarea statelor. În litera-tură chiar, unde azi „decolteurile” prea adânci, pornografia, perversitatea... sunt trecute în indexul cenzurii. Singurul domeniu în care nu s'a adus nici o atingere, nici o restrângere democrației (nu înțelegem democrația sănătoasă, ci pe cea degenerată în republică, a des-mățului) e cel al limbii. Aici, fiecare cunoscător al alfa-vitei e un suveran. Nimic nu-l împiedică de-a întrebuița cuvintele în înțelesuri pe care nu le au, de-a crea cuvinte și legături între ele după bunul său plac, de-a le așeza în frază, cum nu le așează nici un Român, de-a elimina expresii cu rădăcini stră-vechi în limbă și a le înlocui cu ex-presii luate din dicționarul altor limbi — expresii pe care nu le înțeleg decât cei care cunosc limba din care au fost importate, — într'un cuvânt: de a dis-considera toate pravilele limbii, de a-i nesocoti toate regulile gramaticale, toate uzanțele ei multisekulare.

De aceea, nu e de mirare că aproape toți democrații pur-sânge au prins condeiu!, răzbunându-se în acest domeniu de toate înfărcările deplinei libertăți în celelalte domenii. Să-i mai urmărim deci în tumele lor — unii admirabili virtuozii în inovări și origina-lități — fiindcă, dacă uneori te revoltă lipsa lor de respect față de cel mai prețios tezaur pe care-l posedă un neam, alte ori, prin ignoranța lor masivă, prin ridicolul lor, prin contrastul dintre ceea ce spun și ceea ce intenționau să spună, te distrează.

Ne oprim de astă dată la verbul a lipsi, nelipsit azi din nici o conver-sație, mai ales dintre gospodine. Căci câte nu-i lipsesc, de câte nu duce azi Românul lipsă! Dacă mai are cumva din vremurile bune cafea și ceaiul, îi lipsește zahărul,* iar dacă are zahăr, îi

* Ne îndărătnicim să păstrăm cuvântul cu accentul pe ultima silabă, așa cum îl între-buincăză poporul și cum îl avem în cuvintele similare: păhâr, mârâr, mârâr, artâr, fântâr, ar-măsâr, tâlhâr. „Cine n'a gustat amarul, nu știe ce e zahărul” — glăsuște zicala poporului.

Ce bine! — am zis. Ce bine! Nu vor mai fi sârma nîi urși purtați pe străzi, chi-nuți de foame și de sete, bătuți și mal-tratați de oameni fără milă.

Dar... ce vor deveni ei? Nu oamenii înțeleg, ci urșii? În țara noastră sunt multe biete animale de-acestea la care urma de belciug nu e vindecată încă. Se va face o grădini-

lipsesc ceaiul și cafeaua, — în cazul cel mai bun, că cei mai mulți duc lipsă și de una și de alta. Lipsa asta, însă, e floare la ureche când îți lipsesc: car-ne, uleiul, orezul, grișul, pânea, — mămăliga chiar, uneori. Lipsesc de pe masa Românului, fiindcă lipsesc și de pe piață, — de pe piață din văzul tutu-rona, firește, căci din firizile ascunse ale magazinelor, din subsolurile tănuite ale speculanților nu lipsesc. Și nelipsind de aci, nu le duc lipsa nici cei din bu-zunarul cărora nu lipsesc gologanii necesari procurării lor. Ele lipsesc numai de pe masa creștinilor mai săracuți.

Așa am auzit și așa auzim vor-bind pe Românul născut, nu făcut.

Iată însă că Românii mai „subțiri” — în realitate, grafofonii altor limbi în ediție românească — plictisiți de aceste tipare stereotipe, în loc să spună: Lip-sesc devizele de pe piață, spun:

„Piața lipsește complet de devize (din cauză că exportul e inexistent” (N.R. 1925 nr. 87, p. 1, c. 1).

Alții, în alte ziare, calcă pe ace-leași urme. Ce se va întâmpla, dacă exemplul acestora prinde, e ușor de închipuit. Nu vor mai lipsi elevii dela școală, ci: școala va lipsi de elevi. Nici nu va mai lipsi pânea de pe masa Ro-mânului, ci: masa va lipsi de pâne. Nu vom ceti atunci numai în ziare, ci vom auzi glăsuindu-se pe toate potecile: De când cu războiul, ogoarele lipsesc de brațe de muncă. Mulți lipsesc de pingele la încălțăminte. Eroul X lipsește de un braț, altul de un picior. Său: Gheorghe lipsește de cei șapte ani de-acasă. Nicolae lipsește de o rotiță la cap, iar suita „lu madam” Eva de mop-sul cel cu cordeluțe și clopoței. Ș.a.m.d.

Ce ar zice îndrăgostiții acestei construcții, dacă le-ar arunca cineva ofensa că ei lipsesc de cunoașterea lim-bii românești?

* * *

NOI nu avem subvenții dela nimeni.

zoologică și vor fi adăpostiți acolo? O grădiniță a urșilor. Aceasta ar fi ceva. Sau poate li se va dărui libertatea? Vor fi îndrumați spre potecile codrilor să-și reia traiul în sălbătăcie? Dacă e așa, atunci nu zadarnic a intervenit so-cietatea vânătorilor în „favorul” lor.

Ecat. Pitiș

Mielul alb de peste drum

Trist plângea un mielușel Undeva pe-aproape, Eu striveam, gândind la el, Roua în pleoape.

Cel puțin dacă afla, S'au știa anume, Că mai este cineva Care plânge 'n lume.

Cred c'atunci ar fi putut Să-și innece dorul, Să mai uite ce-a pierdut: Turma și răzorul.

Intr'o zi a amuțit Și-mi spunea tăcerea Că curmatu-s'a 'n sfârșit Dorul și durerea.

Și-am rămas să plâng acum Singură în mine; Mielul alb de peste drum Ison nu-mi mai ține.

Ecat. Pitiș

Cărți

La un an dela moartea poetului V. Demetrius, întâmplată la 15 Martie 1942, „Casa Școalelor” dă o ediție de „Versuri alese” (București, Tip. „Infor-mația zilei”, 1943, p. 408, lei 250).

Poeziile sunt selecționate din vo-lumele: Versuri, Trepte rupte, Sonete, Canarul mizantropului, Fecioarele și Cocorii.

Frăția Ortodoxă Română

În Biblioteca Asociației Mirenilor F. O. R. (Cluj-Brașov) au apărut:

Nr. 26, Prof. I. Mateiu, „Educația religioasă a studenției noastre”. Bra-șov, Tip. „Astra”, 1943, p. 19, lei 10, despre care vom vorbi în cadrul unor articole ce privesc vieța bisericească brașoveană, și

Nr. 27, Prof. Aurel Popa, Orizon-turi noi. Brașov, Tip. „Astra”, 1942, p. 71, lei 40, cu următorul cuprins: Ori-zonturi noi, Front și amvon, Preoții și acțiunea „ajutorului de iarnă”, Cuvântul unui ministru către preoți, dascăli și tineret, O reformă istorică: desiiintarea sectelor, Politică religioasă a guvernului Mareșalului Antonescu, Profesori-mea din vechiul regat ca factor de promovare a schimburilor cu Transil-vania.

La sfârșit se dă o listă a tuturor profesorilor din vechiul regat care au activat în Transilvania începând din 1919 până astăzi.

de coloană avea satisfacția să constate că sfaturile și sugestiile sale n'au că-zut pe pământ sterp.

Nu-i vorba că în ziua maiailorui tot se mai afla câte o „nătăleală”, care îl scootea din sărite pe aprigul nenea Costi. Dar ce era să-i faci? Sunt capete și capete și nu fiecare cap suportă, în egală măsură, beutu-rile spirtuoase. Infuriat de năzbățiile vreunui „vulpoi” prea gălăgios sau nedisciplinat, nenea Costi se făcea roșu ca racul și se jura pe toți sfinții că „asta-i ultimul maiial la care mai con-duce Roman”. Jurământul acesta s'a repetat de vreo douăsprezece ori, și dacă n'ar fi fost ce a fost în capitala fostului imperiu austriac, Costi Sotir ar fi avut prilejul să-și mai înnoiască de vreo 3 ori acest jurământ în Stejerișul Clujului.

Toată lumea-l simpatiza pe sprin-tenul și neobositul Costi care, deși fi întrecea în vârstă pe atâția dintre ab-solvenții Școlilor Centrale din Brașov, nu se complăcea să stea la taifas cu

foștii săi colegi, — dintre care cei mai mulți trecuseră în lumea dreptilor, — ci era veșnic în mijlocul tineretului. De pomină vor rămânea „coroanele” de fetișcane, adunate în jurul supre-mului aranșor în vila „Gaudeamus”. Tomnatecul holteiu privea cu un surâs de discretă mândrie la cocoșii ce sburdau în jurul „coroanei” sale de fete îmbujorate.

Chiar și când încercai să-i faci vreo epigramă, pe Costi Sotir nu puteai să-l înțepi, ci cel mult să-l mângâi, ca bunăoară la „comanda” din 1928:

Tânăr, svelt și plin de vlagă,
Costi, tu nu știi de șagă
Când e vorba de Romană
Sau de-o mândră fetișcană!
Harnic și neobosit,
Tu ești sufletul serbării.
Permite deci adunării
Să-ți ureze un „prosit!”

Ce vremuri, Doamne! Și câtă fe-brilă pregătire pentru această serbare

câmpenească ce stărnise pe de o parte admirație, dobândind aprobarea unora, iar pe de altă parte invidie, deslegând limbile clevetitoare, de care e știut că nu există petec pe rotogolul pământului unde ar putea să lipsească.

Conștienți de rolul lor de propa-gandiști ai portului, obiceiurilor, jocu-lui și cântecului național, Brașovenii dela Cluj au știut să se impună an de an, — în primul și în al doilea deceniu de după Unire — față de o minoritate, pentru care orice manifestare de afir-mare românească era spin în ochi. Chiar dacă n'ar fi făcut altceva decât atât, Brașovenii din capitala Ardealului sunt vrednici de recunoștința întregului nos-tru neam.

Mulți dintre scepticii, bărfitorii și neînțelegătorii de atunci vor putea să-și dea astăzi, în perspectiva evenimen-telor, mult mai bine seama de rostul și importanța acelor manifestări romă-nești în mijlocul unei lumi de străini și instrăinați.

CALEIDOSCOP

de Lucian Valea

Popas pe culmi...

se numește de curând apăruta carte de poeme a lui Petru Șuvagău, feciorul coborât cândva din Cuzdrioara Dejului. Cunoscut cititorilor din paginile revistelor ardelenne și ale Rev. Fund. Reg. unde semna Petru Adrian, poetul ni se dăruiește debutând în volum. Poezia lui Petru Șuvagău aduce tonalități grave de orgă dar și sensibilități de antenă care încearcă tărâmul de dincolo. E o frământare în spre limanul de-a-pururea visat — cunoașterea.

Se 'nșirue prin vremuri culmi de gând
— limanul troenitelor dureri —
în cale m'au adăpostit pe rând
dar n'am putut rămâne nicăieri.

Și dacă în acordurile acestei atmosferizări de continuă fugă, s'au strecurat și preocupări cu accent social, credem că acestea nu știrbesc întru nimic valoarea poeziei lui Petru Șuvagău care pornește dela dualismul — universon — om.

Petre Bucșa...

cântărețul „Cetinilor mohorite“, carte care va ieși săptămâna aceasta de sub teascuri, credem că nu mai are nevoie de prezentarea noastră. Prezența lui în grupul „Lucașfărușului“ din Sibiu, furtunoasele avalanșe ale poeziilor sale rostite la peste 30 de sezători în țară, au făcut din Petre Bucșa unul dintre cei mai cunoscuți poeți tineri. Preocupat de veșnica sbateră a Moșului, dând glas durerilor neamului și ascultând cum răsună în sufletul lui răzmerițele istoriei, poetul ne dă o poezie robustă și întreagă, dură ca și cremenile stâncilor din singurătăți de munți. Incadrată în marșul spre mâne al țării, arta lui slujește și va sluji la cuminecarea generațiilor ce vor scrie legende de mâne ale Ardealului.

Ce te miri că beau pentru-o muiere?...
Nu-i Vârvara orișicine 'n sat,
Gura ei plătete o avere
Ochii ei, o Țară cu 'mpărat!

Lapte-i curge abunăseamă 'n vine
Că mai albă-i carnea-i ca omătul;
Și când râde 'n vorbă, mai vecine,
Inflorește 'n podină pomătul...

Nici eu nu-s ficior ca orișicare!..
Măsurile-s gânjuri, nu obiele...
Și Trascăul — cătu-i el de mare —
Când mă 'nversun țil strămut în stele...

Petre Bucșa aduce în lirica sa frumusețile dar și drama unui colț de țară, aspru și înșălbătăcit de cazne și asupriri. După apariția volumului în colecția „Detunata“ la Zlatna, vom reveni cu o prezentare amplă a poeziei lui Petre Bucșa.

Tot la Detunata...

va apare zilele acestea și volumul de nuvele al cunoscutului poet și prozator V. Copilu-Cheatră: „Viața lângă cer“. Dela „Cartea Moșului“, apărută în 1937, în care poetul ne prezenta o monografie lirică a vieții din munți, Copilu-Cheatră a publicat mereu și versuri și proză prin revistele vremii. Despre proza lui s'a scris puțin, așteptându-se împlinirea unei cărți. „Viața lângă cer“ pentru cine cunoaște scrisul vânos al scriitorului nostru înseamnă o categorică biruință a prozei ardelenne, afirmată în ultimii zece ani prin pana frântă de destin, la început de glorios drum, a lui Pavel Dan.

V. Copilu-Cheatră caută să ne prezinte în proza sa realitățile moștești, cu toată dureroasa strângere de inimă ce țil-o lasă uneori cunoașterea lor. Autenticitatea mediului, stilul necăutat și limpede ca vorba țăranilor din țara Turzii, viziunea epică și mărimile de legendă ale destinului oamenilor, fac din scrisul lui Copilu-Cheatră realizare majoră de artă și document de viață românească.

„Detunata“ ne prezintă astfel doi scriitori tineri porniți din mijlocul munților și întorși la ei cu sufletele. Cine ar mai putea zice că nu poți visa și crede chiar și atunci când tunurile urlă tuspătru colțurile lumii?

Brașovul de azi

2. Intâi Altarele!

BISERICI ȘI CREDINCIOȘI

de Ion Colan

Inainte de a trece la cazuri, să facem gospodărește o mică socoteală.

Brașovul, prin situația lui centrală și favorizat de anumite imperative, și-a mărit populația, dar nu printr'un spor natural de nașteri, evolutiv adică, ci revoluționar. În sistemul monetar fenomenul se numește inflație. Marile întreprinderi industriale create într'un ritm impus de necesități cu scadență fixă, ne-a adus câteva zeci de mii de suflete în mai puțin de zece ani.

Dezastrul provocat de hotarele mutate dela locul lor, i-a mărit populația cu câteva mii de refugiați.

O școală înaltă — Academia Comercială — a atras spre orașul de sub poalele Tâmpel un tineret care altfel n'avea ce căuta aici.

Să nu mai vorbim de populația flotantă a unui oraș industrial-comercial și climateric (în toate sezoanele), deși pentru Brașov noțiunea de flotant înseamnă permanentă, pentru că numeric situația rămâne mereu aceeași.

Adăugând, apoi, excedentul de nașteri, ne putem da seama în ce măsură orașul și-a mărit populația dela Unire încoace și mai cu seamă în ultimul deceniu.

Acestei vertiginoase creșteri trebuia să-i corespundă, în mod logic, o înmulțire a instituțiilor publice, a școlilor și bisericilor.

Dacă în ceea ce privește școala, cele câteva clădiri noi, precum și soluția claselor paralele putea rezolva, măcar parțial, problema, nu tot astfel se prezintă situația în cazul bisericilor, care a rămas staționară, în ceea ce privește biserica ortodoxă, nu numai după războiul mondial trecut, ci cu peste trei decenii înainte de acest războiu.

Patru biserici ortodoxe am avut la Brașov și am rămas cu ele: 1. Biserica Sf. Treime de Pe Tocile, 2. Biserica Sf. Nicolae din Scheiu, 3. Biserica Sf. Adormiri din Brașov-Cetate și 4. Biserica Sf. Adormiri din Brașovul Vechiu.

Capela cimitirului din Groaveri nu intră în această socoteală, pentru că practic nu îndeplinește decât ocazional funcție de biserică, fiind foarte neîncăpătoare.

Impusă de mulțimea credincioșilor a luat ființă, acum câțiva ani, parohia din Blumăna, una din cele mai mari pe care le are astăzi Brașovul, în cartierul cel mai muncitoresc al lui, unde, deci, grija pentru îndrumarea spre credință trebuie să fie dublată.

Ideea unei catedrale ortodoxe a Brașovului a fost discutată și cu și fără competență. Și în timp ce noi discutăm, biserica unită, fără prea multă discuție, a înălțat frumosul edificiu din str. N. Iorga, după planurile arhitectului Smigelschi, feciorul pictorului care zugrăvise catedrala din Sibiu. Noi totuși continuăm să discutăm, unde să așezăm catedrala: în parcul „Andrei Mureșianu“, pe lângă Poșta, pe dealul spitalului militar sau în Scheiu?

Războiul a pus capăt gândurilor pentru o catedrală, deși ideea a rămas și câțiva devotați o mai agită chiar și acum; și bine fac, pentru că ori ce pas făcut azi pentru atingerea unei ținte nu trebuie să mai fie făcut mâine.

Ori cum am judeca însă lucrurile, în 1943 stăm mai rău decât la 1890, deoarece astăzi pentru un număr dublu de credincioși, avem tot atâtea biserici ortodoxe, iar cum biserica Sf. Nicolae de câțiva ani și alți ani de acum înainte fiind în renovare, scade numărul bisericilor la trei.

Și avem, la Brașov, după cum susține d-l prof. I. Mateiu, peste 40.000 suflete ortodoxe.

În Blumăna s'a recurs la un provizorat, instalând capela într'o sală din clădirea „Gazetei Transilvaniei“, o sală potrivită poate pentru recepțiile fostului proprietar ungar, dar care astăzi nici măcar în mod provizoriu nu mai corespunde scopului, atât este de mare numărul credincioșilor. Li vezi Dumineca și sărbătoarea ocupând mica sală până la refuz, înghesuși pe coridoarele etajului I-ii, pe trepte și până în curte, veniți cu toții să asculte Sfânta Evanghelie și o mare parte din ei întorcându-se acasă, nu nemulțumiți, căci Dumnezeu e pretutindeni, dar nemângâiați că n'au și ei fericirea de a asculta cuvântul Domnului în Casa Domnului.

Azi așa, mâne așa, de câțiva ani așa, dar nu se gândește nimeni că tot bătând la uși care rămân veșnic închise, s'ar putea întâmpla ca cel care a bătut mereu, odată să nu mai bată. Tentațiile sunt mari și la tot pasul, iar căile care nu duc spre Biserică, nici spre credință în Dumnezeu nu pot duce. Ulița, crâșma și sectele îi vor capta pe toți aceștia, iar într'un cartier muncitoresc fenomenul înstrăinării de biserică neamului ar trebui să ne preocupe și din, sau mai ales din punct de vedere național. Un lucru trebuie să se înțeleagă bine de pe acum: Războiul acesta are de înfruntat nu numai armele dușmanului, ci și ideologia lui. Nu interesează aici dacă din punct de vedere social anumite câștiguri vor fi realizate pentru cei mulți, pentru că un anumit mers al lucrărilor nu poate fi oprit pe loc, de niciuna din taberele în luptă. Dar una e să faci dreptate în spiritul ideii creștine, și alta pe temeiul ateismului comunist.

Pornirile sentimentelor primare n'au decât o frână: Biserica. Pe aceasta s'o întărim, dar nu așteptând sfârșitul războiului cu tot ce el poate să aducă din punct de vedere social, ci pregătind sufletele astfel încât ideea creștină să iasă biruitoare. Aceasta atât în interesul individului, cât și al țării.

Ori, cum vrem noi să pregătim sufletul de mâne care să opună un veto creștin ideilor celor ce au declarat războiul lui Dumnezeu?

Printr'o simplă și neîncăpătoare capelă, instalată la etajul unei clădiri particulare?

Sau așteptăm vremuri mai bune?

Abonaților

le aducem aminte că nu trăim din subvenții.

„Gazeta Transilvaniei“ acum 98 ani

Legăturile comerciale cu Galațul

Dela Galați. Brașovul stă cu orașul și cu portul Galați în comunicație comercială destul de mare pentru ca să aflăm interes a citi știrile comerciale. După corespondența din 13 Iunie v. negoțul în Galați începuse a cam dormita, mai ca totdeauna spre timpul de vară. Ieșirea apei ajunse la o treaptă cumplită. Magazinele societăților de plutire stau pe atunci sub apă.

Nr. 53. 2 Iulie 1845. pg. 212.

Modalități de călătorie rapidă dela Brașov la Peșta

Din partea institutului de călătorie iute dela Brașov la Peșta se face cunoscut, că institutul acesta nu numai că primește tot felul de pacheturi, bani și a. spre înaintare mai departe și călătorește cu pasageri în căruțele sale bine orânduite dela Brașov la Sibiu, Cluj, Oradea Mare, Debrețin și Peșta, ci că el au și covârșit totdeauna și acele greutăți, la care erau supuși cei ce călătoreau cu trăsurile lor și mai ales negustorii Lipsani, neputând căpăta în toată vremea cai de înhamat, mai vartos în Transilvania și Ungaria, sau de căpătau, le costa de tot mult; acum însă dela Brașov până la Peșta și iarăși dela Peșta până la Brașov în cele 23 de stațiuni se pot căpăta cai în toată vremea, ori și unde, pe lângă prețurile hotărâte.

Astfel depărtând numitul institut toate piedecile ce-i stau în cale, se află vrednic de recomandat, cu atât mai vartos că el stă bun pentru nelipsirea cailor și pentru grabnica înaintare a călătorilor.

Pentru caii ce se cer la asemenea trăsuri primite se poate plăti în Brașov, la Pomul verde, la Franț Körner, proprietarul drumului până la Sibiu; în Sibiu la Gașpar Xumel, în Cluj la Gaetan Blasini, în Oradea Mare la Ferent Ionaș, în Debrețin la Vallis și Pop negustori, în Peșta la proprietarul institutului Franț Blasini.

Nr. 56. 12 Iulie 1845. pg. 224.

Făgărașul nu acceptă coloniști din Boemia

Făgăraș. În vecinul district al Făgărașului se ținu după datină și în 25, 26 și 27 Iunie adunare trimestrială de nobili proprietari și neproprietari. În ședințele dintâi se citiră mai multe răzduieli și porunci înalte și prea înalte, între care era și o întrebare pusă din partea stăpânirii, dacă proprietarii acestui pământ ar afla cu cale a primi aici coloniști din locurile muntoase ale Boemiei, unde locuitorii s'au înmulțit și au sărăcit foarte. Adunarea dădu răspuns, că împrejurările de acuma nu suferă a primi în pământul Făgărașului coloniști străini din acele părți.

(După Mult și Jelen).

Nr. 57. 16 Iulie 1845. pg. 226

Teatru românesc

București. Vestitorul în Nr. său din 5 Iulie ne spune că trupa actorilor români prin întinse silințe merge din zi în zi spre desăvârșire și că trage necontentit asupra-i dragostea publicului. De aci încolo Vestitorul face în câteva rânduri o lecție cam piezișă, dar ce e drept potrivită și credem că doar și folositoare cevași mai târziu.

Bine era dacă Vestitorul scria și mai deslușit spunând curat ceea ce s'au adeverit în mai multe rânduri, că la reprezentațiile române parterul e plin, dar lojele partea cea mai mare goale.

Nr. 58. 19 Iulie 1845. pg. 231.

Pentru conformitate I. Urcanu

Ziua Domnului

„Atât de mult a iubit
Dumnezeu lumea!“...

Ev. Ioan III, 16.

Cerul și-a deschis izvorul său de lumină și iubire. Atât de mult ne-a iubit Dumnezeu, încât a trimis în lume pe Fiul său drag ca să ne mântuiască.

Dumnezeiasca Liturghie, prin jertfa sa fără de sânge, chiamă și astăzi neamurile să se împărtășească din iubirea și îndurarea Părintelui ceresc. Se prelungeste, în fața altarelor sfinte, chemarea Domnului nostru Isus Hristos în cina cea de taină, ca și noi să ne putem împărtăși din darul cel de sus.

Noi nesocotim sfânta Liturghie și nu ne împărtășim din pătirul Domnului.

Astăzi, ca păgânii din vechime, ne trudim prea mult ca să ne facem părtași belșugului ce-l dă rodul pământului, sau, de n'avem încotro, ne mulțumim și cu mai puțin.

„Desfătează-te în confort și lux rafinat, în belșug și chiar în orgie“, zice unul. De stăruie în această fericire, termini în cumplit chin. Dacă sărăcia nu urmează, suferința și boala sunt nedespărțite.

„Abține-te și rabdă, renunță la toate“, învață altul. Fericirea și pacea pe care o caută aceștia se termină în fărâdelege sau în desnădejde.

Chinuită de păcatele ei, omenirea întregă a ajuns să-și piardă liniștea și fericirea.

Armonia și pacea nu pot fi restabilite în lume numai de Dumnezeu care, „după ce a creat lumea, i-a statornicit mișcări regulate și legi veșnice“.

Fiul său, Mântuitorul nostru Isus Hristos, născut din Fecioara Maria și vestit de proroci, a descoperit oamenilor voia lui Dumnezeu.

Trăim zile când din toate colțurile pământului omul caută din nou să găsească izbăvitorul său.

„In strămoșii săi, creatura își cheamă Creatorul său“.

Ea este astăzi neputincioasă ca să poată desluși înțelepciunea și chemarea de dincolo de ruină și sudoare, rece ce îmbrobodește fruntea atâtor eroi căzuți în război.

Deschide brațul, pleacă genunchii și înalță ferbinte rugăciune ca Dumnezeu însuși să vie din nou între noi.

„Nici lui Dumnezeu, cum spune un înțelept, nu-i place singurătatea cerului, care e prea plină de fericire proprie. Ea trebuie împărtășită altora“. Ingerii, oamenii și toate făpturile au fost aduse la viață și scoase la lumină pentru ca să se facă părtași de bucuria și fericirea cerească. „Omul, care e chipul lui Dumnezeu, e chemat la El, căruia nimic nu-i lipsește, să fie de față și să se împărtășească din această descărcare de fericire cerească. Dacă Dumnezeu nu și-ar fi iubit făptura Sa, n'ar fi făcut-o părtașă vieții divine, n'ar fi trimis pe Fiul său să se coboare între oameni, să primească moartea pe crucea Golgoatei pentru ei, ca să-i facă părtași Paradisului pierdut“.

Jertfa nevinovatului nostru Mântuitor și Fiul al lui Dumnezeu se prelungeste tainic peste veacuri și oameni în sfânta și dumnezeiască Liturghie.

De câte ori săvârșește preotul această taină sfântă, de atâtea ori imbie ochilor noștri drama ce s'a desfășurat pe Golgota și înnoiește darurile cerului ca să se facă părtași și cei de azi de ele.

Nu-i altceva sfânta Liturghie decât un val puternic de iubire trimisă de Dumnezeu pământului încremenit și înghețat de ură și păcat.

Apropiată-vă de acest sfânt altar, unde se aduce jertfa pentru noi Domnul însuși și se săvârșește Infricoșata Lui taină.

Aici, în atmosfera caldă de iubire și pace, se potolește mânia lui Dumnezeu și pornirea pătimasă a omului; tainele cerului se limpezesc și în apropierea Ingerilor te găsești.

Pr. Ioan Scurtu

Eroii noștri

Vlădeni

Iacob Sandi

Soldat

Era al treilea dintre cei patru copii ai lui Ștefan și Ecaterinei Sandi.

O vreme agricultor, pe urmă în serviciul Creditului Industrial București.

În 1937 s'a căsătorit cu Eugenia Micu.

Copii n'a avut.

Concentrat, cu Reg. 41 Artilerie, a luat parte la acțiunea pentru ocuparea Odesei. Imbolnăvindu-se grav a fost internat în spitalul din Tiraspol în 1941, fiind înmormântat în cimitirul militar de acolo.

Mare manifestație religioasă și culturală la Vlădeni

Botezarea copiilor sectari — Închiderea cursurilor Școlii
Țărănești de femei a „Astrei“ — Premiera copiilor

Vineri 21 Mai, fiind sărbătoarea Constantin și Elena, în prezența d-lui Colonel Dumitru Craiu, Inspector General Administrativ și Prefect al județului Brașov, d-l Dr. Nic. Căliman, Președintele Despărțământului Central al „Astrei“ Brașov și autoritățile locale d-l Maior Gheorghe Furnică, Păr. Alex. Florea, parohul comunei, Nic. Moldovan notar, Ioan Meiu dir. școlar, Bucur Negrea primar ș. a., s'a desfășurat un mare program religios și cultural cu prilejul botezării tuturor copiilor sectari din comună, a serbării patronilor pentru extrașcolari și premilitari și încheierii festive a școlii țărănești pentru femei a „Astrei“.

La ora 11, în biserica din loc, plină până la refuz de credincioșii parohiei, ofițerii și soldații din loc, preotul Alex. Florea botează pe cei 13 copii ai sectarilor adventiști din comună, care până acum, din motive de prozelitism sectar, au stat departe de comunitatea mântuitoare a bisericii ortodoxe.

Nașii acestor copii au fost: d-l Col. D. Craiu prefectul județului, asistat de d-l Dr. N. Căliman și mai mulți locuitori din Vlădeni.

La sfârșitul slujbei păr. Alex. Florea prezintă stăruința bisericii de a readuce pe toți fiii rătăciți la casa părintească și cheamă pe toți în aceste zile hotărâtoare să înțeleagă chemarea de a se înfrăți în credință și luptă.

D-l Prefect acordă apoi fiecărui copil botezat câte 2000 lei din partea Comitetului de Patronaj județean.

După săvârșirea slujbei, toată asistența se duce în sala festivă a școlii unde se desfășoară un program de coruri și poezii al tineretului premilitar, extrașcolar și tinerele fete și femei ce au urmat școala țărănească.

Păr. Alex. Florea în calitate de președinte al „Astrei“ locale ține o cuvântare prin care arată care sunt chemările tineretului de azi, ce s'a

putut face la școala țărănească pentru femei și bunele rezultate ce le-a dat. Mulțumește d-lui Prefect pentru mult prețuitul ajutor dat pentru reușita școlii precum și d-lui Dr. N. Căliman care ca președinte al „Astrei“ județene a dat totul pentru ca școala să-și ajungă scopul. Amintește că s'au împărțit la toate cursurile școlii 250 kg. în și 250 kg. câneapă, date din partea „Astrei“ Brașov, iar cu acest prilej al încheierii festive a aranjat o premieră a copiilor până la doi ani, ca o încurajare a natalității ce este în descreștere.

D-l Președinte Dr. N. Căliman luând apoi cuvântul arată rosturile școlilor țărănești și găsește cuvinte de laudă pentru programul pe care l-a văzut aici realizat cu atâta succes de conducătorii comunei acesteia care lucrând într-o armonie deplină aduc cele mai frumoase rezultate în opera de redresare a fiilor rătăciți și de luminare a poporului de aici.

Se procedează apoi la premiera copiilor mici. Iese la sorți ca prim premiat copilașul Ionel Steblea care primește ca dar 1000 lei și 1 kg. zahăr, apoi la fiecare copil prezent i se dă câte 500 lei și 1 kg. zahăr donat de d-l Prefect al județului.

În bucuria generală a asistenței mamele vrednice se prezintă rând pe rând în fața d-lui Prefect și a d-lui Dr. Căliman care le felicită pentru copiii atât de dragălași și sănătoși.

D-l Prefect Col. D. Craiu aduce cuvinte de mare laudă Vlădărenilor care în vrednicia lor se prezintă printre primii în județ și găsește că aici se lucrează cu mult succes, pentru binele și luminarea poporului. Botezarea tuturor copiilor sectari din comună, intensificarea culturii cânepei și inului de către femei, premiera copiilor mici etc., sunt toate rezultatele practice cele mai frumoase pe care misiunea bisericii și școala țărănească a „Astrei“ le-au avut aici.

Lumea Burgă

Dispare falmosul cazino
dela Nisa

Faimosul cazino din Nisa, construit pe piloni în mare, va fi dărâmat. Au trecut 50 de ani de când s'a ridicat din Marea Mediterană un palat alb, strălucitor, locașul unui lux orbitor, sediul societății bogate internaționale, teatrul unor nenumărate tragedii, punctul în jurul căruia se învârtteau pasiunile omenești. Aci se întâlneau vânători ai norocului, aventurieri, curioși din toată lumea, la mesele de ruletă și de bacara. S'a constatat că în acest cazino și-au încercat norocul în cei 50 de ani cca 80.000 Francezi, 75.000 Englezi, 40.000 Germani, 57.000 Americani, 30.000 Suedezi, Danezi, Norvegieni, 60.000 Sud-americani, 50.000 Italieni, 32.000 Spanioli, 10.000 Portughezi și 50.000 oameni din Japonia și China. Mulți și-au găsit norocul, mai mulți s'au ruinat. 30% dintre vizitatorii cazinoului trăiau ani de zile la Nisa, jucând zi și noapte, cca 18.000 s'au sinucis prin împușcat sau streang, 3000 s'au înecat în mare. De sigur că cifrele reale sunt mult mai ridicate decât aceste date ale unei statistici particulare. Printre sinucigași s'au aflat 10% femei. În cei 50 de ani au fost arestați la cazinoul din Nisa 479 de escroci și alți delicvenți. Când s'au închis porțile cazinoului acum câteva luni, a dispărut o lume a fastului fals, murind poate în același timp o epocă înfrântă a istoriei omenești.

Viețuitoarele dincolo de
pământ

În Februarie 1939 a căzut într'un câmp din apropiere de San-Francisco un meteorit. Meteoritul acesta conținea nu numai nichel și fier, ci și azot, nucleul lui prezentând nenumărate viețuitoare minuscule, microbi, asemănători cu cei de pe pământ. Acești microbi din interiorul meteoritului de sigur că puteau suporta uriașe schimbări de temperatură. Deci ar trebui să existe și în afara pământului nostru viețuitoare, chiar dacă s'a constatat până în prezent numai existența viețuitoarelor celor mai inferioare. Dar nu se poate deduce de aci de pildă că există o viață bogată pe Marte. Știința modernă a renunțat de mult la credința că pe planeta Marte ar fi viețuitoare. Temperatura scăzută de aci pare să excludă, conform noilor observațiuni, orice posibilitate de viață. Această posibilitate există însă pentru planeta Venus. Conform părerii astronomilor, domină acolo o căldură extraordinară, de cel puțin 85 grade, însă este foarte probabil ca să existe la polii planetei zone mai temperate, care ar permite existența unor viețuitoare.

Aduce cuvinte de laudă C. Pr. Alex. Florea pentru tot ceea ce a făcut precum și d-lui notar N. Moldovan, I. Meiu dir. școlar și celorlalți intelectuali care au dat contribuții atât de prețioase la această manifestație religioasă și culturală atât de reușită.

La orele 14 oaspeții și reprezentanții autorităților locale iau masa la Pr. Alex. Florea, după care se întorc la școală unde asistă la partea a doua a programului.

Tinerele fete cursiste ale școlii joacă cu mult succes piesa „Plecarea recruților“, unde parte din ele îndeplinesc roluri de flăcăi au îmbrăcat frumosul port național local.

La terminarea programului care a fost completat cu coruri și cântări naționale populare, d-l dir. școlar I. Meiu mulțumește tuturor celor prezenți pentru participare.

Cor.

Uniunea Foștilor Voluntari Români

CONVOACARE

Camarazii foști voluntari români din războiul pentru întregirea neamului, potrivit art. 12 din statute și conform aprobării Ministerului Afacerilor Interne No. 7201 din 7 Mai 1943, prin prezenta sunt convocați la

ADUNAREA GENERALĂ ORDINARĂ

a Uniunii Foștilor Voluntari Români care va avea loc în orașul Deva județul Hunedoara, în ziua de 4 Iulie 1943 în sala Teatrului comunal, cu următorul program și ordine de zi:

1. La orele 8.30 a. m. Serviciul divin la biserică româno-ortodoxă și unită din Deva, pentru pomenirea camarazilor decedați.

2. La orele 9.30 a. m. Verificarea delegațiilor prezente.

3. La orele 10.30 a. m. Constituirea și deschiderea adunării generale.

4. Citirea și discutarea raportului de activitate al Comitetului Central.

5. Alegerea președintelui și alor 2 vicepreședinți.

6. Alegerea Comitetului Central, 30 membri ordinari și 10 membri supleanți.

7. Aprobarea bugetului U. F. V. R. pe anul 1943.

8. Diverse. (Comunicări sau propuneri).

9. Închiderea adunării generale.

La adunarea generală vor putea participa, cu drept de vot, numai camarazii verificați și care au achitat cotizația pe anul 1943, înainte de ziua fixată pentru adunarea generală.

Cotizația anuală pentru ofițeri este de lei 100, iar pentru grade inferioare și trupă lei 20.

Cotizațiile vor fi încasate de Despărțimintele locale, județene, sau regionale, din care 50% se va vărsa la Uniune înainte de adunarea generală, iar restul de 50% se va întrebuiți de despărțimintele respective, potrivit instrucțiunilor ce vor primi de la Comitetul Central.

Despărțimintele locale, județene, sau regionale, vor întocmi lista camarazilor delegați la adunarea generală în trei exemplare, din care unul se va înainta U.F.V.R. din București, Str. Bibescu Vodă Nr. 21, unul Comitetului de organizare din Deva, pe adresa camaradului Dr. Simion Câmpianu, avocat și președintele Asociației Voluntarilor din județul Hunedoara, cel mai târziu până la data de 15 Iunie 1943, iar un exemplar se va reține la despărțământul respectiv.

Potrivit acestor liste, Uniunea va stăruia la cel în drept să obțină o reducere cât mai mare posibilă pe C.F.R. iar Comitetul de organizare din Deva, se va îngriji de încuviințare și masa comună.

Camarazii delegați la adunarea generală vor purta ca semn distinctiv „Medalia Ferdinand I.”; vor călători și se vor întreține pe cont propriu cu merinde de acasă.

Camarazii care doresc să ia parte la masa comună, vor anunța aceasta direct D-ului Dr. Simion Câmpianu, avocat Deva, jud. Hunedoara.

Camarazii răsculți sau refugiați, care nu fac parte încă din vreun despărțământ și doresc să participe la adunarea generală, se vor înscrie în cel mai apropiat despărțământ local, județean sau regional, pentru a fi trecuți în lista delegațiilor la congres.

Eventuale comunicări sau propuneri din partea despărțământelor sau camarazilor se vor face numai în scris, și se vor înainta la adresa Uniunii în București, cel mai târziu până la 15 Iunie a. c.

Camarazii membri în Comitetul Central și președinții sau conducătorii despărțământelor județene și regionale, sunt invitați a lua parte neapărat atât la adunarea generală, precum și la ședința plenară a Comitetului Central, care va avea loc la Deva, în ziua de 3 Iulie 1943, la orele 16 d. m., fiind la ordinea zilei: redactarea definitivă a raportului de activitate al Comitetului Central, bugetul pe anul 1943 și eventuale propuneri sau comunicări.

În gara Deva, camarazii participanți la Congres, cu începere din ziua de 3 Iulie 1943, orele 8 a. m., vor fi primiți de delegații Comitetului de Organizare, care îi va îndruma la Cantonamentul rezervat sau la locul de strângere al voluntarilor.

Despărțimintele locale, județene și regionale sunt rugate a îndruma delegațiile voluntarilor cu trenurile care vor putea sosi la Deva înainte de Adunarea generală, a se conforma programului și instrucțiunilor de mai sus, a activa și a ne da tot concursul pentru buna reușită a Congresului U. F. V. R.

București, 20. Mai 1943.

Președinte:

ss. Dr. Voicu Nițescu

Secretar-general:

ss. Mihail Guiu

Primăria comunei Zizin jud. Brașov

Nr. 2394/943

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 7 Iunie 1943, orele 11 a. m. se va ține în localul Primăriei Zizin, jud. Brașov, licitație publică pentru vânzarea cantității de 2717 m. steri lemn de fag, 108 m. c. lemne pentru traverse, repartizate în parcele mici, care formează parchetul anului 1942/943, seria II-a din pădurea Cernea.

Prețul de strigare în bloc a materialului lemnos este de lei 483.644, iar garanția se va depune de 10% după valoarea materialului lemnos.

În caz când prima licitație nu va avea niciun rezultat, se va vinde prin bună învoială într'un singur bloc pe ziua de 19 Iunie 1943, aceeași oră.

Licitația se va ține cu respectarea dispozițiilor art. 88—110 din L. C. P. și normele în vigoare.

Prețul se va achita integral imediat după licitație.

Condițiunile de licitație se pot vedea de către cei interesați la primăria comunei în orice zi și oră de serviciu.

Zizin la 25 Mai 1943.

Primar,
Nicolae Dogaru

Notar,
Mania Băra

Primăria comunei Zizin jud. Brașov

Nr. 925/1943

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 7 Iunie 1943, orele 9 a. m. se va ține în localul primăriei comunei Zizin, județul Brașov, licitație publică pentru vânzarea cantității de 382,623 m. c. lemn de brad rupt de vânt repartizat în parcele mici de câte 3—5, m. c. porțiunile numite Pârăul Podului, Pârăul Forișca și Piatra Putredă.

Prețul de strigare va fi de 800 de m. c. iar garanția se va depune de 10% după valoarea totală a materialului lemnos.

În caz când prima licitație nu va avea niciun rezultat se va vinde prin bună învoială într'un singur bloc pe ziua de 19 Iunie 1943.

Licitația se va ține cu respectarea dispozițiilor art. 88—110 din L. C. P. și normele în vigoare.

Prețul se va achita integral imediat după licitație.

Condițiunile de licitație se pot vedea de către cei interesați la primăria comunei în orice zi și oră de serviciu.

Zizin la 25 Mai 1943.

Primar,
Nicolae Dogaru

Notar,
Maniu Băra

Gratuitatea viramentelor la C.E.C.

Incurajarea plășilor fără numerar prin desființarea taxelor

Viețea modernă nu poate fi concepută fără un instrument de schimb, care să îndeplinească funcțiunea monetară.

Totuși, a recurge și azi la numărul banilor, la păstrarea și transportul lor, pentru a efectua o plată oarecare, înseamnă a ne supune la un sistem învechit, ce provoacă inevitabile griji, pierdere de timp, cheltuieli și riscuri. De aceea, în pas cu civilizația și cu dezvoltarea vieții economice, s'au înfăptuit și unele reforme, care au eliminat mișcarea efectivă a numerarului, simplificând considerabil sistemul plășilor.

Astfel în timp ce la noi, pentru efectuarea oricărei plăți se achită sau se remite suma în numerar, în strălăutate aceste plăți sunt aproape o raritate, viramentele reprezentând în schimb o proporție de 95% din volumul global al tranzacțiilor.

Prin virament se înțelege operațiunea contabilă, ce constă din scăderea contului bancar al plătitorului și încălearea contului primitorului cu suma de plată, fără ca să se fi trecut nici cea mai mică mișcare de numerar.

Din această pricină, plățile fără numerar ale viramentelor se consideră ca un nou instrument monetar. În strălăutate, ele se numesc *monetă scripturală* sau *monetă ametalică*.

Pentru această operațiune, se înțelege, este necesar ca un număr cât mai mare de persoane să aibă conturi deschise la o instituție comună.

Un astfel de serviciu de viramente a fost introdus pentru prima dată de către Banca Națională a României, mai cu seamă pentru bănci și pentru marile instituțiuni industriale și comerciale.

Câtiva ani mai târziu, în 1933, Casa Națională de Economii și Căcuri Postale înțelegând să participe și ea la această acțiune de susținere a plășilor fără numerar, a înființat un serviciu de viramente asemănător, însă cu un caracter mult mai popular, înlesnind deschiderea conturilor de cec oricărei persoane. Rețeaua foarte întinsă de Oficiu Poștale de pe întreg cuprinsul țării ușurează considerabil deschiderea acestor conturi.

Onerarii, chiriile, salarii, plata facturilor, diferitele rate și abonamente, etc. etc. se pot plăti prin virament, la simpla dispoziție a titularului de cont cec.

Prima caracteristică a acestui procedeu este *rapiditatea*. Sume considerabile, de milioane și miliarde se înregistrează într'o clipă. Pe când, numai numărul ar fi luat ore întregi.

În al doilea rând, plata prin virament este *comodă*. Ea se efectuează prin completarea unei foii din carnetul de căcuri, scutind pe titular de grija păstrării banilor și evitându-i toate riscurile ce decurg din manipularea lor.

Emitentul cecului nici nu este

obligat să-l prezinte personal, ci-l poate expedia prin poștă, la adresa C.E.C.-ului.

Dar cea mai însemnată caracteristică a acestui serviciu este *gratuitatea*.

Printr'o deciziune recentă a Consiliului de Administrație C.E.C., taxa existentă la viramente a fost suprimată, astfel încât transferurile de orice sume dela un cont la altul sunt complet gratuite.

Această gratuitate a viramentelor s'a introdus, ținându-se seamă de marea dezvoltare a serviciului de căcuri în timpul din urmă.

Trebuie să subliniem cu acest prilej politica tarifară dusă de C.E.C., care, cu toată urcarea generală a tarifelor, a procedat la desființarea taxei de virament. Cu același prilej, a fost suprimată și taxa fixă de trei lei dela operațiunile în numerar, la centrală și la sucursale, calculându-se numai comisionul de jumătate la mie. Acest tarif, care dănuște din 1933, a fost, deci, în parte suprimat și scăzut, pentru unicul motiv de a înlesni în modul cel mai larg folosirea serviciilor de căcuri și dezvoltarea viramentelor.

Statul însuși, urmând aceeași cale de modernizare a serviciilor sale, a introdus sistemul plășilor prin C.E.C., folosindu-le pe o scară foarte largă la plata furnizorilor.

Problema plășilor fără numerar trebuie privită din două puncte de vedere.

Din punct de vedere al economiei private ea este un incontestabil mijloc de progres.

Avantajele aduse comerțanților, industriașilor, băncilor, cooperativelor, agenților și Caselor de comision cât și tuturor profesiștilor de orice fel, sunt incalculabile, prin economia de timp și cheltuielile realizate prin C.E.C.

În același timp C.E.C.-ul ține o contabilitate exactă fiecărui titular de cont, evitându-l cu desăvârșire toate riscurile mănuirii de bani.

Din punctul de vedere al economiei naționale, sistemul plășilor fără numerar crează disponibilități importante cu care se susține creditul public și se activează ramurile productive ale economiei românești. Formațiunea capitalurilor, pe această cale, este o posibilitate din cele mai valoroase, consolidând independența noastră economică.

În același timp, plățile fără numerar contribuiesc la susținerea monetei, prin limitarea circulației numerarului și implicit al emisiunii fiduciare. Viramentele interesează, în acest fel, însăși politica monetară și financiară a națiunii.

Iată de ce, prin urmare, C.E.C.-ul, care înțelege toate interesele ale comunității naționale, a procedat la desființarea taxelor de virament și se străduște să popularizeze și să răspândească plățile fără numerar în rândurile largi ale națiunii.

R o m â n i a

Județul Brașov

Primăria comunei Prejmer

Nr. 1259/1943

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală că primăria comunei Prejmer, județul Brașov, va ține licitație publică în localul primăriei cu oferte închise și sigilate conf. dispozițiilor art. 88—110 din L. C. P. în ziua de 23 Iunie 1943, ora 10 dim. pentru vânzarea în bloc a materialului lemnos de fag, din parchetul No. I (tăierea II) a pădurii Chichirău (Buzăul Mic) situată în hotarul comunei Sita Buzăului, jud. Brașov.

Materialul lemnos estimat de Ocolul Silvic Intorsura Buzăului este evaluat la 4752 m. cubi lemn de construcție, 1600 m. cubi lemn pentru traverse și 19.092 m. steri lemn de fo.

Valoarea materialului lemnos, conform estimăției este de lei 5.856.344. Garanția provizorie este de 5% din suma oferită iar cea definitivă de 10%, din valoarea adjudecată.

Supraoferte nu se primesc.

La această licitație nu pot lua parte decât cetățenii români de origine etnică română sau germană.

Condițiunile speciale de licitație se pot vedea în localul primăriei Prejmer și Ocolului Silvic Int. Buzău în orele de birou.

În cazul când prima licitație ar rămâne fără rezultat, a doua licitație se va ține în același loc în ziua de 5 Iulie 1943, ora 10 dim.

Prejmer, la 20 Mai 1943.

Primar:
Ioan Schmidt

Notar:
Aurel Dogariu

Informațiuni

Abonamente de sprijin

Comandor Alexandru Vodă, Brașov	Lei 1000
Dr. Enea Bota, medic primar, Turda	1000
Mihail M. Economu, pro- prietar, Izvoarele	1000
George C. Ionescu, București	500
Iancu Dumitrescu, Craiova	500
Gheorghe Mureșan, Brașov	500
D-na Maria Popescu-Bodgan Brașov	500

Pentru cunoașterea Transnistriei

Gruparea excursiei de studii în Transnistria dela Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale din Cluj-Brașov organizează Duminică, 30 Mai ora 11.30 a. m. în sala festivă a Camerei de comerț o *Manifestare pentru Românii din Transnistria*

PROGRAM:

1. Un cântec patriotic.
2. D-l Prof. Victor Jinga, Rectorul Academiei va vorbi despre: *Frații noștri de dincolo de Nistru.*
3. Un cântec popular transnistrian, corul excursioniștilor.
4. O recitare.
5. Impresii din Transnistria, D-l Asist. Gheorghe Stoica.
6. Un cântec popular transnistrian.
7. Cuvântul studențimii.
8. *Constituirea „Asociației pentru Românii transnistrieni”.*
9. Un cântec patriotic. (Cor mixt). Intrarea liberă.

Palatul invalizilor

Societatea Comercianților Români Brașov (fost Gremlul Levantin), lansează următorul

A P E L

În dorința ca și negustorimea română să contribuie la opera de înalt patriotism începută de Mareșalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului prin inițiativa construcției „Palatului Invalizilor” din războiu, comitetul societății noastre, conștient de chemarea sa și de vechea-i tradiție, face un călduros apel la toți comercianții români din Orașul și județul Brașov, ca în mod benevol să se înscrie cu sume de bani, pentru adăpostul ce se construiește pe seama fraților noștri rămași invalizi din războiul crunt ce se duce în răsărit, pentru apărarea ființei noastre ca neam și reintregirea scumpei noastre patrii în granițele ei firești.

Să ne facem cu toții datoria, căci prin gestul nostru vom binemerita dela Patrie și dela viitoarele generații. — **Comitetul.**

Plata pensiilor

Se aduce la cunoștința d-lor pensionari din orașul Brașov, că plata pensiilor pe luna Mai 1943 se începe Miercuri 26 Mai 1943 la ghișeul casieriei Ad-ției Financiare Brașov în ordinea următoare:

In ziua de 26 V 1943 ora 3—6 carnetul No. 1-1000.

In ziua de 27 V 1943 ora 3—6 carnetul No 1001-2000.

In ziua de 28 V 1943 ora 3—5 carnetul No. 2001-3700.

Plata pensiilor se va face numai persoanelor în drept sau în baza unei procuri legalizate de notar public.

Se caută spre imediată angajare vânzători în fierărie neconcentrabili. A se adresa la ziar.

Cronica Războiului

Ne facem datoria!...

Acesta este răspunsul românesc la întrebarea pe care străinii de idealurile noastre, inspirate din cele mai curate tradiții strămoșești, și-o pun cu o ușurință condamnată. Nu numai sentimentul de mândrie națională ne-a determinat să pornim împotriva dușmanilor, ci și dorința de a ne ridica la înălțimea spiritului de jertfă al generațiilor desrobitoare de frați și de pământ străbun. Cei care prețuiesc jertfa și eroismul popoarelor dornice de viață liberă nu vor condamna niciodată atitudinea de azi a neamului nostru. S'a spus și e bine să se repete: *Noi nu purtăm un războiu de cuceriri de pământuri străine și de subjugație a neamurilor. Am ridicat sabia pentru a ne apăra și a ne lua îndărăt ceea ce ne-a fost răpit prin forță și viclesug. Nu purtăm un războiu ofensiv ci defensiv. Urmărim pe dușman până în cea mai îndepărtată ascunzătoare a sa pentru ca niciodată să nu se mai ridice împotriva Patriei și Neamului nostru.* Iată de unde ne vine puterea de jertfă și iată pentru ce faptele de arme ale soldaților români sunt îmbrăcate în haina modestiei. Victoriile românești au fost repurtate cu o uimitoare strălucire pentru că luptătorii și comandanții aveau în suflete o singură deviză: *„Învingem sau murim!”*

Se vor împlini în curând doi ani de supremă încordare a tuturor forțelor românești. Doi ani de lipsuri și de sacrificii, dar și de satisfacții pe care generațiile dinaintea noastră nu aveau fericierea să le trăiască decât după timpuri ce se măsurau cu secolele. Am cunoscut în decursul acestor doi ani mulțumirea izvorită din actul refacerii a o parte din hotare și aceasta a fost balsamul durerilor și cheazășia viitorului.

Pe front și acasă fiecare bun Român muncește pentru biruința din urmă.

„Ne facem datoria”, spune fiecare Român conștient de rosturile Patriei și Neamului. Și pentru a ne da mai bine seamă ce înseamnă a ne face datoria, vom împărtăși cititorilor noștri telurile de după războiu ale dușmanului nostru dela răsărit. Despre problema aceasta se ocupă într'un articol de fond — de acum câteva zile — cel mai răspândit ziar românesc, „Universul”. El se referă la un articol apărut în ziarul rusesc „Pravda” care nu concepe existența statelor mici decât astfel: *„Problema existenței popoarelor mici și medii din Europa va putea fi rezolvată numai dacă aceste popoare se vor sprijini pe unul din vecinii lor mari sau și mai bine, dacă se vor uni cu aceștia”.*

„Adevărul acesta — adaugă „Pravda” — este astăzi mai actual ca oricând, după ce chiar și un Stat mare ca Franța nu a putut să-și mențină propria independență. O adevărată independență și egalitate de drepturi nu le cuceresc decât popoarele acelea care vor intra să facă parte din Uniunea Republicilor Sovietice”.

Iată adevăratul pericol care pân-dește statele mici ale Europei și iată explicația faptului că „noi ne facem datoria”.

Orice preponderanță politică a unui stat, într'o viitoare organizare internațională, orice dominațiune a unui stat sau a unui grup de state, ar fi primej-dioasă, fiindcă ele ar fi izvor de fatale conflicte. Nu există stat, cât de mic ar fi el, care să vrea să cadă sub stăpânirea unui alt stat; nu există națiune conștientă de existența ei națională care să admită camuflarea serviciului sub haina unei colaborări care n'ar avea de fapt niciun temei moral și juridic. Istoria este martoră că niciodată, oricât de ingenioase au fost mijloacele de oprire, viața națională a națiunilor n'a putut fi desființată ci, dimpotrivă, din aceste opriri

a izbucnit și mai vie și mai dinamică conștiința națională, — scrie ziarul „Universul”. —

România nu este, de sigur, în comparație cu întinderile geografice ale altor state și cu posibilitățile lor militare, un stat mare. Ea însă a dovedit că în ce privește conștiința națională, conștiința drepturilor și îndatoririlor ei și în ce privește misiunea ei, că își poate afirma egalitatea pe plan internațional, egalitate pusă atât de adeseori în lumina realității, de puterea ei neșovăitoare în rezistență față de invaziunile cutropitorilor sau față de încercările de desnaționalizare și de voința ei hotărâtă de a sacrifica vieți pentru apărarea independenței și suveranității ei.

Războiul de azi, războiul acesta crâncen cum n'a fost altul, în care se pare că geniul omenesc se întrece pe el însuși în descoperirea celor mai perfecte mijloace de distrugere și în care sacrificiile au depășit orice închipuire, trebuie să ducă, tocmai ca o justificare a acestor sacrificii, la triumful dreptății pentru toate popoarele. El trebuie să ducă la egalitatea care porcede din suveranitatea lor, fără de care nu s'ar putea niciodată stabili o rodnică solidaritate europeană. Dacă, dimpotrivă, războiul acesta ar duce la servituții întemeiate pe concepția ierarhiei între state — așa cum preconizează ziarul sovietic „Pravda” — sângeroasele sacrificii la care au consimțit popoarele vor fi fost dureros de inutile.

Toate popoarele mici vor trebui să înțeleagă primejdia ce le pân-dește și — ca și noi — să-și facă datoria. Numai înlăturând pericolul, independența și suveranitatea lor vor fi asigurate. Natural, lupta nu o pot purta decât popoarele a căror fil cred în aceleași idealuri. Se impune deci ca frații de un sânge și de-o lege să fie adevărați stăpâni pe meleagurile „voievodale”, pentru deplina coeziune sufletească și în interesul ordinii pentru a cărei realizare curge atâta sânge...

Dizolvarea Kominternului

Intreaga presă europeană s'a ocupat pe larg de hotărârea Moscovei de a desființa Kominternul. La Berlin s'au primit numeroase telegrame care comentează această dizolvare ajungând la concluzia că se așteaptă mai repede o creștere decât o scădere a activității comuniste, deoarece în urma recomandării lui Stalin, secțiile comuniste au acum posibilitatea să participe la lucrările guvernamentale ale unor anumite state. Se așteaptă o infiltrație comunistă lentă, dar sigură, în statele aliate cu bolșevicii.

În Suedia și Elveția se subliniază ca foarte interesant faptul că „Ajutorul internațional roșu”, organul principal activ al comunismului, rămâne mai departe în funcțiune. De altfel, congresul Kominternului nu s'a mai întrunit dela izbucnirea războiului. Legăturile oficiale ale Kominternului cu Moscova au făcut recomandabilă dizolvarea lui oficială. Se poate deci constata numai o modificare a metodelor bolșevice, ținta urmărită rămânând aceeași. Stalin s'a eliberat de dogme, a aruncat peste bord învățăturile lui Trozky și Lenin și își organizează bolșevismul său.

de **Mardare Mateescu**

În această privință ziarul „Tribune de Lausanne” scrie: „Kominternul paraliza dezvoltarea partidelor muncitorești în cadrul național, dar pe de altă parte recomandația dată de Moscova de a lupta contra hitlerismului tinde să unească națiunile în același scop, fără ca să mai poată fi acuzate de internaționalism.

Un general rus a creat o armată antibolșevică

Un fapt extrem de interesant este acela al creării unei armate antibolșevice puse sub comanda generalului rus Vlassov. Armata numără câteva sute de mii de soldați. Programul politicii externe a generalului este: *prietenie sinceră și durabilă între poporul rus și german; iar în politica internă generalul Vlassov este convins că acțiunea sa va fi încununată de succes, deoarece poporul rus este într'adevăr ostil bolșevismului.*

Pierderile Sovietelor în actualul războiu

O telegramă din Stockholm anunță pierderile Sovietelor în actualul războiu, evaluate de corespondentul din Moscova a ziarului „Daily Express” care în momentul de față se află la Londra. Rusia Sovietică a pierdut 30 milioane de oameni. Numitul corespondent scrie că nu trebuie să se creadă în legenda că rezervele de oameni ale Rusiei Sovietice sunt inepuizabile, arătând în legătură cu aceasta că mai mult de 70 milioane de Ruși locuiesc în țările ocupate de Germani.

Pregătiri ale viitoarei ofensive

Subliniem aici partea ultimă a comunicatului german privitor la activitatea aviației pe frontul de răsărit: *„Formațiuni de vânatoare române de pe frontul de răsărit s'au distins în ultima vreme în mod deosebit. Ele au doborât în scurt răstimp 31 de avioane sovietice în lupte aeriene și au distrus alte 5 pe pământ”.*

Relativ la viitoarea ofensivă se crede că evoluția operațiunilor de pe frontul de răsărit nu poate înșela pe nimeni asupra faptului că ambele tabere se pregătesc cu mare intensitate pentru o ciocnire în stil mare.

Regiunile unde se fac cele mai mari concentrări din partea Rușilor sunt, în general: sectorul Caucazului de Vest în fața capului de pod Cuban, în regiunea dintre Moscova și Kursk și în sectorul Leningradului. Deosebit de puternică este concentrarea bolșevică la Sud de Moscova. Se crede că bolșevicii vor încerca, întocmai ca în iarnă, o mare operațiune de clește, care s'ar îndrepta împotriva întregului flanc sudic german și a părții meridionale a frontului central.

„GAZETA TRANSILVANIEI”

Redactor responsabil
ION COLAN

Redacția și Administrația
B R A Ș O V
B-dul Regele Ferdinand No. 12
TL 1513

Abonamentul anual **Lei 400**
Autorități și Societăți **Lei 800**
Membrii „Astrei” din
comunele jud. Brașov
și refugiații săteni din
Ardealul de Nord **Lei 200**